28.4.9 46a (סיום הפרק) → 47a (סיום הפרק)

```
ז. כִּי נֶפֶשׁ הַבְּשֶׁר בַּדָּם הָוֹא וַאֲנִי נְתַתְּיוֹ לֶכֶם עַל הַמּוְבַּח לְכַבֵּר עַל נַפְשׁתִיכֶם כִּי הַדָּם הוֹא בַּנְבֶּשׁ יְכַבֵּר: ויקרא יז:יא
ז. וֹבָא אַהַרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּפְשֵׁט אֶת בְּגְדִי הַבָּד אֲשֶׁר לְבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּלְשׁ וְהְנִּיחָם שְׁם: ייקרא טז:כג
ז. וְלְבַשׁ הַכֹּהֵן מְדֹּוֹ בַד וֹמְלְנְסֵי בַד יִלְבַשׁ עַל בְּשְׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדְּשֶׁן אֶשֶׁר תִּאכֵל הָאֲשׁ אֶת הָעָלָה עַל הַמְּזְבֵּח: וּיִקרא וּזֹג וְלְבַשׁ הַכֹּהֵן מְמֹוֹ אַצֶּל הַמִּזְבֵּח: ייקרא וּזֹג וְלְבַשׁ הַכֹּהֵן מְמֹוֹ אֹצֶל הַמִּזְבֵּח הַיְּלְיְהְיִבְּי בְּד יִּלְבָשׁ עֵל בְּשָׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדְּשֶׁן עָּלְיוֹ וְנִכְרְתָה הַנָּפֶשׁ הַהוֹא מֵעַמֶּיה: וּיְקרא זִיכּ בְּל הָהוֹ יִשְׁלְּהֹ אָת אָדְשֵׁר בְּלָ בְּשָׁר בְּל הָהוֹ יִשְׁלְּאוֹ אַלְּיִל וְנִבְּרְתָה הַנָּפֶשׁ הַהוֹא מֵעַמֶּיה: וּיְקרא זִיכּ
וְלֹא יְחַלְלוֹ אָת קְדְשֵי בְּנִי יִשְרְאֵל אֵת אֲשֶׁר יָרִימוֹ לְהֵי לְהָיְרִי בִּי בְּבְי יִשְרְאֵל אֵת אֲשֶׁר יְרִימוֹ לְהִילְרִי בְּנִי יִשְרְאֵל אֵת אֲשֶׁר יְרִימוֹ לְהַלְּוֹ בְּלְבִית בְּיִבְי אָם לְבְּבְּי הָרִיבוֹ אֶת הָדְשֵׁ מְלְבְשֵׁר בְּבְנִי הְיִירְבּת בְּבְיִי שְׁרְאֵל אֵת אֲשֶׁר לָה' וְהְלָּרִא בַּבְי וְיִלְרְאָר בְּבְי יִשְרְאֵל אֵת אֲשֶׁר יְבִּי יִשְרְאֵל אֵת אֲבֶל בְּבְי הֹי וְהְקְרִיבוּ בְּבְי הְשְרָא בְּבְּל הָבְּיר בָּבְי הְוֹי וְבְּבְיִי אָת הָדְבּי בְּבְי הְשְׁרְשֹׁת אָבְּלְי בְּבְי הְיִבְיּת הָדְבּי בְּיִבְיְיִבְּת הָבְּים תְּבְבְּחִה הַיִּבְית הַהְיּבְי לְבְּי הֹי וְהְרָה בֹּבְי הֹי וְהְבְּת לְּבְיְבְי בְּבְי הְבְּבְי הְּבְּבְי הִי בְּיִם הְנִיבְיְית הָבְּיוֹ בְּבְי הִיּבְים הְנִיבְיְיְתְבְּיוֹ בְּלְי הְבְּעְית הַבְּבְּי הַבְּעְית הַבְּים הְּבְּבְי הֹי וְבְבְי הִישְׁבְבּע תְּיְבְבְיי הְיִבְית הַבְּבְי הִיבְיוֹ בְּבְי הְיִבְי הְבְּבְי הְשְׁבְּי בְּבְיְי בְּבְּרְי הְבְּבְי הְשְׁר בְּבְי הְבְּבְי הְיִבְּבְי הְיִיבְיְיִם בְּיִבְּיְיִבְיְי בְּבְיְיִים בְּלְבְיְבְיְיְיִבְיְיְיִים בְּיְבְיְי בְּיְבְּי בְּיִבְיְיְיִי בְּיְיִי בְּיְבְיְבְיְי בְּבְיְיִבְּיְי הְבְּיְי בְּבְיְי הְיִבְיְי בְּבְיְיְבְיְי בְּבְיְי הְיִבְּיְי בְּבְי בְּבְי הְבְּבְי הְב
```

- I Analysis of exclusion of דם from liability for טומאה
  - a source: begin with source for exclusion of מעילה from מעילה
    - i *עולא.* v. 1- לכם
    - ii לכפר v. 1 לכפר for atonement and not מעילה
    - iii הוא its non-מעילה state after זריקה is consistent before מריקה as well
      - 1 challenge: why not have it be consistent so that מעילה applies before and after זרה"ד?
      - 2 answer: מעילה never applies after the process is complete (זרה"ד)
        - (a) challenge: תרוה"ד after burning the מעילה is still vulnerable to מעילה
        - (b) answer: תרוה"ל and (ביוה"ל ביוה"ל) מלמדין → שני כתובין הבאין כאחד are בגדי כהונה (בגדי לבן של כה"ג ביוה"ל
          - (i) note: that is only valid according to the one who interprets v. 2 as barring any use of גגדי כה"ג
          - (ii) but: according to ר' דוסא (other התורה כולה other) why not extend ר' דוסא?
            - 1. answer: תרוה"ד and עגלה ערופה (v. 3) are שני כתובים הבאים כאחד
            - 2. question: this is only valid according to מ"ב that אין מלדמין באים כאחד אין הבאים (שני כתובין הבאים but to "....?"
              - a. answer: there are 2 מיעוטים (v. 3) and שמו (v. 4)
    - iv question: why 3 words in v. 1 to eliminate מעילה from מעילה?
      - 1 answer: 1 to exclude from מעילה, 1 to exclude from טומאה and 1 from טומאה
    - (a) however: no need for exclusionary word from פיגול, as per our מתיר and דשיל"מ itself
  - b tangential question (רֹי יוחנן): why 3 mentions of כדת in re: eating שלמים בטומאה?
    - i answer: 1 to set up the כלל, one to be the פרט שיצא ללמד על הכלל and 1 to include non-edibles
      - 1 *note*: according to ש"ח, who excludes non-edibles from טומאה, 3rd mention for חטאות פנימיות
        - (a) since: according to him, they are excluded from סד"א, פיגול they are also excluded from קמ"ל טומאה
- II Analysis of י"ש"s opinion that any non-edibles are excluded from דין טומאה
  - a dispute about range of מחלוקת between ר"א יוסי בר חנינא+ר"א vs. יוסי בר חנינא+ר"א (1 of each pair against the other two)
    - i version וולב טביומי): 1 side dispute only if meat (wood etc.) וואס, but טמאת הגוף all agree **no** מכות
      - 1 other side: dispute ranges across both types of טומאה
        - (a) reason: once we apply v. 5 (והבשר) and extend to non-edibles (רבנן), apply עליו (וחנאת הגוף) וטומאת הגוף) וטומאת עליו
    - ii version 2 (ר' כהנא): 1 side- dispute only if man is שמו, but if שמב (i.e. wood) is סמא all agree to מכות
      - 1 other side: dispute ranges across both types of טומאה
      - 2 אבא. this position seems more reasonable
        - (a) reason: if we cannot apply v. 6 (וטומאתו עליו), we cannot apply v. 5 (הבשר) –extending to non-edibles)
        - (b) challenge: we learned (above) that the 2nd mention of יהבשר (v. 5) extends to non-edibles
          - (i) answer: that is just to invalidate it (מדרבנן) but no consequenes of כרת

III משנה ו' ideal intents at שחיטה

- a לשם זבח for an עולה and not, e.g. שלמים
- b לשם זובח on behalf of the donor
- c 'ה שאמר והיה העולם for מי שאמר והיה
- d לשם אשים and not to be cooked on the coals
- e מזבח and not to be roasted off מזבח first
- f נחת רוח לשם ניחוח (to 'ה)
  - i and, in case of לשם . חטאת ואשם the specific violation for which it is being offered
- g יוסי even if he didn't intend any of these, valid, as תנאי ב"ד even if he didn't intend any of these, valid, as
  - note: this position is contra עבודה do בעלים :ר' אלעזר בר יוסי can be עבודה while עבודה
    - 1 prooftext: v. 10 הקריב המקריב → owners are called "מקריב"
    - 2 observation (רשב"א: ראב"י, ראב"א and רשב"א all hold that 1 man's intents can affect another's acts
      - (a) דאב"י. as per above
      - (b) ישראל per his position (*contra* ישראל performs ישראל for a ישראל may not eat from it, since the ישראל a the time of שחיטה
      - (c) מצניע something which is מצניע but A was מצניע, giving it significance; if B unearths and carries it, he is liable for הוצאת שבת, based on A's intent
      - (d) assessment: both א"ח and שב"א will accept האב"י if this extentsion of intent holds בפנים, certainly בפנים
        - (i) but: ראב"י may not accept either perhaps he only extends it בפנים
      - (e) and: רשב"א will accept א"ז if he applies it to שבת, certainly he'll apply it to ע"ז
        - (i) but: כעין בפנים may not apply it to שבת; perhaps ע"ז is treated כעין בפנים, but שבת requires מלאכת
- IV two related rulings of אמוראים (the first seen against our משנה)
  - a לשם חולין; פסול קדשים לשם קדשים valid (doesn't affect)
    - s invalid לשם חולין → challenge: לשם חולין is invalid יוסי 's ruling that even if he didn't intend any of it valid
    - ii correction (אביי): proper inference if he intended חולין valid, but not מרצה (for בעלים)
  - b משום חולין: if he did שחיטה שחיטה (i.e. he thinks its מולין) invalid
    - i per: שמואל guestion of מתעסק בקדשים how do we know that מתעסק בקדשים is invalid
    - ii answer (ר"ה): v. 8 intent must be for בן הבקר
      - 1 response (שמואל): that is known how do we know that it is מעכב?
      - 2 answer: v. 9 לרצונכם תזבחוהו is the "2nd mention" which is מעכב